

Лѣкарътъ. — Сега можешъ да знаешъ новото.
Борьо. — Именно?

Лѣкарътъ. — Критиката, сериозната критика,
те признава за най-мощень талантъ у насъ.

Борьо. — Съ насмѣшка. Твърдѣ е възможно: Тър-
ново стана велико слѣдъ като пропадна, казва поета.

Лѣкаря и Мара неволно срѣщатъ погледи.

Лѣкарътъ. — Внушително. Никакво пропадание.
Ти ще оздравявашъ и съ този талантъ ще създадешъ див-
ни нѣща

Борьо. — Ласкателъ!

Лѣкарътъ. — Тогава слушай: Д-ръ Урмовъ
съ една обстойна критика те поставя на първо мѣсто
между всички, които взеха участие въ изложбата.

Борьо. — Очуденъ. Д-ръ Урмовъ!

Лѣкарътъ. — Ти се съмнявашъ! — Въ новия
брой на Искра, чакай — — — Взима списанието.

Борьо. — Съ възмогваща радостъ. „Искра“ пише за
мене. И то Д-ръ Урмовъ!

Лѣкарътъ. — Като прѣлиства книгата. Ето —

Борьо. — Да снемемъ прѣврзката?

Лѣкарътъ. — Не.

Борьо. — Но азъ —

Лѣкарътъ. — Може да ти я прочета. Като прѣ-
листва. Но критиката е тѣй дълга. Пъкъ най-важното спо-
редъ мене ето гдѣ е: ще ти прочета единъ два пасажа:

Всички вслушани.

Лѣкарътъ. — Понича да чете и спира. — Не, тукъ
не е тѣй важно! — Прѣлиства. Ето: Да — — — „Когато ве-
черъ се върне край родна стрѣха, луталия се прѣзъ деня
несрѣтникъ и, прѣзъ провиснали грани на цѣфнала виш-
ня, погледне озарено отъ заслѣзлото слѣнце небе — той
оборва глава и дълго-дълго погълнатъ въ себе си, слу-
ша съ тревога на душа, какъ пристѣпва нощта; вира-
се въ поникналитъ около му тежки сѣнки отъ плѣтища
и овошки и галенъ отъ крилѣтъ на отпусналото се мѣл-
чание, въ него разрастватъ рой въпроси — уморенъ ду